

ΜΗΧΑΝΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν 'Αθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἅπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὄδος Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Οἱ ἐγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταὶ εἰς τὸ *Μη Χάνεσαι* λαμβάνουσι, προσθέτοντες εἰς τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν μόνον 5 φράγκα.

Α' Ὀλην τὴν σειρὰν τῶν ἐπιφυλλίδων *Αυγογιάννη*, τιμωμένον ἐκάστου φύλλου παλαιοῦ ἀντί λ. 20 δρ. ν. 26. —

Β' Τὸ ὠραῖον μυθιστόρημα τοῦ *Κυρίου Ἐπουροῦ*. » » 1.80

Γ' Τὰ μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντα φύλλα τῶν *Κρητικῶν Γάμων*, ἐθνικοῦ μυθιστορήματος τοῦ *Ζαμπελίου*. » » 1.80

Δ' Τὸ *Γελοιογραφικὸν Ἡμερολόγιον* τοῦ *Μη Χάνεσαι* τοῦ 1882 ἐξαντληθὲν πλὴν ὀλιγίστων ἀντιτύπων » » 2.

ἴτοι τὸ ὅλον φράγκα 31.60

ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ ΠΟΤΑΓΟΥ

*Ὅτε κατὰ πρῶτον ἀνίγων εἰς ἐφημερίδας ὅτι ἀφίκετο ἐνταῦθα περιφανὴς περιηγητὴς μετὰ πολλῶν ἐτῶν περιπλάνησιν καὶ ἐξερεύνησιν ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἀσίαν καὶ τὰ ἐνδότερα τῆς Τροπικῆς Ἀφρικῆς εἰσχωρήσας ὅπου ἄλλοι γνωστοὶ ἐπὶ διασημότητι συνάδελφοι αὐτοῦ δὲν κατώρθωσαν νὰ εἰσχωρήσωσι καὶ ὅτι ὁ γίγας οὗτος τῶν ταξειδίων τούτων ὀνομαζόμενος Ποταγός, εἶνε συμπολίτης μας, Ἕλλην συνταγματικός, ἰατρός, καὶ ἐκ Γορτύνης μάλιστα, θάμβος παιδικώτατον, ἄγριον, ἂν θέλετε, ἀλλ' ἀκατάσχετον, με ἐκυρίευσε ! Τὸ θάμβος μου δύναται νὰ παραβληθῆ πρὸς τὸ τοῦ Ἀφρικανοῦ ἡμιγύμνου ἀγρίου ἐπὶ τῇ πρώτῃ θεᾷ Εὐρωπαϊοῦ εἰσχωρήσαντος μέχρι τῆς χώρας του.

*Ἀπλῶς εἰπεῖν, τὸ ὄνομα τοῦτο μοὶ ἐφάνη δυσαρμόστως εὐρύ διὰ τὴν στενὴν κοινωνικὴν ἡμῶν ἀτμόσφαιραν καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἢ μουσικὴ τοῦ ὀνόματος—Ποταγός ! — μεθ' ὅλην τὴν ἑλληνικωτάτην αὐτοῦ κατάληξιν, παραδόξως ἀντήχησεν εἰς τὰ ὠτά μου ἐνόμιζα— πῶς νὰ τὸ εἶπω ! — ὅτι δὲν δύναται Ἕλλην νὰ φέρῃ τοιοῦτον ὄνομα. Τάχα ἦτον ἄηθες δι' ἐμὲ τὸ ὄνομα ὡς ἐκ τοῦ ἐν τῇ φαντασίᾳ μου ὡς ἀήθους παραστάντος ἀνδρός, ἢ μόνον διότι δὲν κατέληγεν συμφώνως

πρὸς τοὺς κανόνας τῆς ἑλληνικῆς ἐπωνυμίας, καὶ δὲν ἦτο π. χ. *Ποταγόπουλος* ἢ *Ποταγιάδης* ;

*Ἡ οὕτως ἢ ἄλλως, καὶ ὄνομα καὶ ὀνομαζόμενος παρέσχον μοι τὴν τέρψιν τοῦ ἀπροσδοκῆτου. Δὲν ἤδυνάμην νὰ πιστεύσω ὅτι τὸ δένδρον αὐτὸ τὸ ὑψηλόν, τὸ ἀνεμοδαρμένον, μετὸν χονδρὸν φλοιὸν καὶ τοὺς περισσοὺς καὶ πολυφύλλους κλώνας, ἐφ' οὗ « τοῦ λόγκου τὸ ἀγριοδάλαμο τασάκις, κατὰ τὸν ποιητὴν, ἐτρόχισε τὰ κέρατα » εἶνε δυνατόν νὰ ἐξέλθῃ — ἀπὸ μίαν γάστραν, καὶ αὐτὴν τῆς Κεράτσης Κρουσταλένιας,

Πῶχει γνῶσι σὰν κουκουῦται,

Καὶ μὴ γλῶσσα σὰν παπούτσι

ἐφ' ἧς τὸ πολὺ πολὺ δύναται νὰ φυτρώσῃ ἢ μαντζουράνα.

*Ἀφ' ὅτου ὁ ἀρχαῖος κλασσικὸς ἑλληνισμὸς ὥχεται ἐκπνεύσας, ἐν ἐποχῇ καθ' ἣν καὶ τοῦ νεωτέρου ἡρωϊκοῦ ἡμῶν κόσμου τὰ λείψανα ἐκλείπουσιν, ἐκλείπουσιν ὁσμημέραι, Ἕλλην ἐκ τῶν ἡμετέρων, — καθ' ὅσον εἶνε καὶ συμπολίτης τοῦ κ. Δεληγιάννη —, Ρωμῆος καθάριος, τέκνον μάλιστα τῆς ἐλευθέρως εὐνομούμενης Ἑλλάδος, παραιτῶν τὸ προσφιλὲς ἕδαφος τῶν κενῶν πολιτικῶν συζητήσεων καὶ τῆς ζωοκλοπῆς, καὶ ρεμβάζων ἀντὶ πάσης θέσεως ἢ διαλογῆς ψήφων ἀπωτάτην τινα χώραν, τὸ Κασκάρ ἢ τὸ Σιαμπύκ, ὡς ἰδανικόν του, ὡς ὁ ποιητὴς τὸν ἀπώτατον ἀστέρα τοῦ ὀπλοῦ τοῦ φῶς δὲν ἐφθασεν ἐτι μέχρις ἡμῶν, — τοῦτο, μὰ τὴν μίαν καὶ μόνην ἀλήθειαν, ὑπερβαίνει τὴν ἀλήθειαν. Ἕλλην συνταγματικός, καὶ τοιοῦτοι πόθοι ! ἀλλὰ τὸ σύνταγμα μὰς μόνον ἀλατποθηκαρίους ἢ τὸ πολὺ πολὺ τμηματάρχας κατεργάζεται, καὶ ἐνίοτε, εἰς ἐξόχους περιστάσεις, ἐπιδρομεῖς μέχρι Κελαμπάκας, ὡς πετσοματάδες ἢ ὑποψηφίους βουλευτάς. Ἰατρός, καὶ τοιοῦτοι πόθοι ! ἀλλὰ καὶ ὁ συντάκτης τοῦ « Φοίβου » ἰατρός εἶνε. Γορτύνιος, καὶ τοιοῦτοι πόθοι ! ἀλλ' ἢ εὐδαίμων Γορτυνία εἶνε γνωστὴ ὡς ἡ πατρίς τοῦ κ. Παλαμηθῆ, τοῦ κ. Δεληγιάννη.

Θάμβος παιδικώτατον, ἄγριον, ἂν θέλετε, ἀγαπητοὶ μου κύριοι, με κατέλαθεν, ἀναγνόντα τὸ πρῶτον εἰς ἐφημερίδα τὰ περὶ Ποταγοῦ.

Μετὰ τὰς ἐκπλήξεις ἐπὶ τῷ ἀκούσματι, πρέπει νὰ ἐμιλήσωσιν ἤδη, — ὅχι πλέον ἐκπλήξεις, — ἀλλὰ ἡμερώτερον αἰ ἐντυπώσεις ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ ἔργου τοῦ κ. Ποταγοῦ, οὗτινος ὁ πρῶτος τόμος νεωστὶ ἐξεδόθη.

Μετὰ τὸ χαϊρέτισμα ἐκεῖνο τῶν ἐφημερίδων, ἢ σιωπῆ ἐ-

πανήλθε περί τὸ ὄνομα τοῦ περιηγητοῦ καὶ τὸ θάμβος μου κατηνάζετο· ἡ κυανὴ λίμνη, μετὰ τὰς κυκλοειδεῖς ἀναταράξεις τὰς προξενθείας αὐτῆ ὑπὸ καταρριφθείσης πέτρας, ἐπανελάμβανε τὴν ἱεράν αὐτῆς γαλήνην. Ὅτε προχθὲς ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ «Μη Χάνεσαι» τὸ βιβλίον τοῦ κ. Ποταγοῦ μοι παρέστη ἐξαίφνης ὡς ἡ γιγαντιαία καὶ εἰρων ἐναρκώσις τῆς γνωστῆς ἐκπλήξεώς μου· εἰρων λέγω, διότι ὁ κ. Διευθυντὴς τὸ ἐφόρτωσε εἰς τὴν ράχιν μου· καὶ λέγω τὸ ἐφόρτωσε, διότι, Θεέ μου! εἶνε τόσοσ μὲγα, καὶ εἶμαι τόσοσ μικρός! Οὐδέποτε ἄλλοτε ἡ πτωχὴ λίμνη ἐπὶ τῶν γαλανῶν τῆς νῶτων ἀνεδέχθη τόσοσ ταραχώδη καὶ βαρεῖαν σχεδῖαν πλήρη σχεδίων, οἷα τὰ σχέδια τοῦ κ. Ποταγοῦ, τὰ μεγάλα καὶ ἀτρομήτως ἐκτελεσθέντα.

Λοιπὸν τὸ νεωστὶ ἐκδοθὲν αὐτὸ βιβλίον ἀποτελεῖται ἐκ σελίδων 708 εἰς μέγα σχῆμα καὶ ἀρκετὰ ἀξιοσημείωτον βάρους· μόνον τὰ λεξικά δύνανται ν' ἀμιλληθῶσι πρὸς αὐτὸ κατὰ τὸν ὄγκον καὶ αἱ γνωσταὶ ἐποποιεῖαι διαφροστεροῦς ποιητοῦ. Ἄλλ' ὅταν μάθητε ὅτι τὸ νεωστὶ ἐκδοθὲν αὐτὸ βιβλίον εἶνε ὁ πρῶτος μόνον τόμος τοῦ ὅλου ἔργου, καὶ ὅταν προσέτι σὰς διαβεβαιώσω ὅτι ὁ πρῶτος οὗτος τόμος, ὡς καὶ ὁ τίτλος του ὑποδεικνύσι— **Περὶ ἑλληνικῆς Περιηγήσεως Ποταγοῦ**— εἶνε ἡ σύνοψις μόνον τῶν πολυετῶν του κινδύνων, γενομένη ἴνα, κατὰ τὸν συγγραφέα, διευκολυνθῆ καὶ εὐπρόσιτος κατὰ τὴν ἡ δημοσιεύσεως των, θέλετε πεισθῆ ὅτι καὶ λεξικά καὶ ἐποποιεῖαι ὠχρῶσι καὶ ἠττημέναι παρέρχονται.

Καὶ οὐδὲ ὡς παρὰ δόξον· τὸ σύγγραμμα τοῦ ἀνδρὸς δὲν δύναται ἢ νὰ ἔχη πρὸς τοὺς ἄλλους γραπτοὺς συναδέλφους τὴν αὐτὴν ἀγαλογίαν καὶ τὸ ἄγραφον αὐτοῦ ἔργον, παραβαλλόμενον πρὸς τὰς πράξεις τῆς πλειοψηφίας τῶν θνητῶν συναδέλφων του, ἀναλογίαν γιγάντων πρὸς λιλιπυθίους, ἐλέφαντος πρὸς ποντικούς. Ταξιδίον περιλαμβάνον ἐπὶ δεκαπέντε ὅλα ἔτη διάβασιν ὀλοκλήρου τῆς Ἀσίας κατὰ τὰς εὐρυτέρας τῆς ἡπείρου διαστάσεις, διάβασιν Συρίας, Μεσοποταμίας, Περσίας, Ἀφγανιστάν, χανάτων τῆς μέσης Ἀσίας μετὰ τῶν Ἰμαλαίων, καὶ διὰ τῆς Τοβαϊκῆς ἐρήμου, τῆς σινικῆς Ταταρίας καὶ τῆς Μογγολίας καταλήξιν εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Σιβηρίαν· καὶ εἶτα ἐκδρομὴ εἰς τὰ ἐσώτερα τῆς Ἀφρικῆς πρὸς τὰς χώρας τοῦ Ἰσθμερινοῦ πολὺ πέραν τοῦ σημείου εἰς ὃ κατέληξεν ἐπιφανῆς πρὸ αὐτοῦ ἐξερευνητῆς— ταξιδίον τοιοῦτο βεβαίως δὲν δύναται νὰ περιληφθῆ ἐντὸς κομποῦ τομίδιου εἰς ὅσον ἐπὶ στυλῖνου μεμυρωμένου χαρτοῦ δι' ἐλξεδιριανῶν χαρακτήρων.

Τοῦ συγγράμματός του προτάσσει ὁ Ἕλλην περιηγητὴς δωδεκασέλιδον πρόλογον. Συμβουλευόμεν τὸν ἀναγνώστην πρὶν ἢ ἀρξῆται τῆς ἀναγνώσεως τῶν περιηγήσεων, πρὶν ἢ ἀεμπέσῃ εἰς τὸν ὠκεανὸν τοῦ κόσμου, ὅπως εἰκονικώτατα αὐτὸς οὗτος ἐκφράζεται περὶ τῶν ταξιδίων του, νὰ σταματήσῃ τὰ βλέμματά του ἐπὶ τοῦ προλόγου, ὡς ἐν διπλῷ φακῷ παροράματος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου διαυγῶς θέλει ἀντικρῶσει ἐξελισσόμενον τὸν χαρακτήρα τοῦ περιηγητοῦ, ὑπὸ τὴν διπλῆν αὐτοῦ ἐποψίν, ὡς ἀνθρώπου καὶ συγγραφέως. Ὁ πρόλογος περιέχει συντομωτάτας τινὰς πληροφορίας περὶ τῆς ὕλης τοῦ πρώτου ἐκδοθέντος τόμου καὶ τοῦ ἀνεκδότου δευτέρου, δοξασίας τινὰς περὶ ὕφους, φιλοσοφικὰς ἀναλύσεις περὶ ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ, ρητορικὰ σχήματα, χρησιμεύοντα νὰ προλάβωσι τὸν τυχόν ἐκπλαγασμένον ἀναγνώστην ἐκ τῆς δριμείας καὶ ἀπεριστρόφου ἐκφράσεως τοῦ ὕφους του λέγοντος τὴν σκάφην σκάφην, πολλὰς βιογραφικὰς πληροφορίας περὶ ἑαυτοῦ τε καὶ τοῦ συγγενολογίου, χάριν τῶν ἐκ Γαλλίας καὶ Γερμανίας ζητησάντων τὸν βίον του,

ὄργιλα καὶ πικρὰ παράπονα κατὰ τῆς μὴ ὑποστηρίζουσας αὐτὸν κυβερνήσεως, ὡς ἐκ τούτου μακρὰς πολιτικὰς σκέψεις περὶ πολιτικῶν ὀλεσίων καὶ ἀροτήρων βοῶν καὶ τέλος εὐμενῆ μνημόνευσιν τῆς Πανεπιστημιακῆς Συγκλήτου, τῆ συνδρομῆ τῆς ὁποίας ἐκδίδει τὸ ἔργον. Οὕτως εἰς τὸν κ. Κυριακὸν θέλομεν ὀφείλει δύο ἀξιωματικὰ κατωρθώματα: τὴν ἐκδοσιν τῶν Περιηγήσεων τοῦ Ποταγοῦ καὶ τὴν ἀνέγερσιν ἀνδριάντος εἰς τὸν Γλάδστονα· τῶρα ποῖον τῶν δύο τιμὰ περισσοτέρον τὴν ἰκανότητα τοῦ κ. Πρωτάνεως, ἢ ὁμιλήσῃ ἢ καθαρῶς ἑθνικῆ, ἢ ἑλληνικῆ ἡμῶν ἀξιοπρέπεια.

Ὁ Ποταγὸς ὠρμήθη εἰς τὰς περιηγήσεις του οὐχὶ ὡς παρὰ τολμὸς τις ἐραστῆς κινδύνων καὶ περιπετειῶν, ἀλλ' ἐκ βαθείας φιλοσοφικῆς ἀρχῆς. Ἐπανεληθὼν ἱατρὸς ἐξέσκει τὸ ἐπάγγελμά του ἐν Βυβλίῳ, τῆ ἰδιαιτέρᾳ πατρίδι. Ἄλλ' ἐκεῖ πέρα τὰ πάθη μεταξὺ τῶν συγγενῶν του ἦσαν ἀχρεῖστατα κορυφωμένα. Ἀρ' ἐτέρου ἢ ὅλη πολιτεία διωκεῖτο πατριαστικῶς καὶ κομματικῶς. αὐδαμοῦ ὑπῆρχεν ἀρετή. Δὲν ἤθελε νὰ ἀποκατασταθῆ εἰς τὰ ξένα, καὶ... ἀπέβλεψα, γράφει, εἰς περιηγήσεις ἐπὶ τῆ ἐλπίδι, ἂν ἐξηρχόμην σφῶς ἐξ αὐτῶν, νὰ χρησιμεύσω ἠθικῶς ἐν τῇ πατρίδι, ἂν δ' οὐ, εἰς ἐντιμον στάδιον ἤθελον ἀποθάνειν. Δὲν ἐκινδύνεισε πρὸς τέρψιν ἀναγνώστων, ἀλλὰ πρὸς ἐξερεύνησιν τῆς ἀληθείας.

Ὁ Ποταγὸς, καθὼς ἀντελήφθη ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν προλεγομένων καὶ κεφαλαίων τινῶν τοῦ τόμου του, δὲν εἶνε ἀριστοτέλης τοῦ ὕφους, δὲν εἶνε συγγραφεὺς ἐξ ἐπαγγέλματος. Εἰ καὶ ὑπογραμμὸν θέτων τὰ συγγράματα τῶν ἡμετέρων πραγμάτων, καὶ ἐγκαυχόμενος ὅτι μισεῖ τοὺς ζηνισμοὺς καὶ τοὺς ρωμαντισμοὺς, δὲν ἠδυνήθη εἰμὴ τύπους τινὰς καὶ φράσεων τινὰ πλοκῆν νὰ δανεισθῆ ἐκ τοῦ θησαυροῦ τῆς ἑλληνικῆς, παρέμεινε δὲ κατ' οὐσίαν ἀνώμαλος, τραχὺς, ἀτεχνος ἐν τοῖς πλείστοις. Ἀλλὰ τί πρὸς τοῦτο; δὲν δυνάμεθα ν' ἀπαιτήσωμεν βεβαίως παρ' αὐτοῦ δεινότητα περὶ τὸ ἐρευνᾶν φρασιδία οἷαν καὶ περὶ τὸ ἐρευνᾶν χώρας τέως ἀνεξερευνητοῦς. Ὅθεν ἂς τὸν συγχωρήσωσιν οἱ καλλιτέχναι τῶν περιόδων, καὶ οἱ εὐφυολόγοι ἂς φεισθῶσιν, ἀνθέλωσι, τῶν λογοπαιγνίων των· ἢ οὕτως ἢ ἄλλως, δὲν θὰ τὸν ταπεινώσωσιν.

Ἄς τῷ συγχωρήσωσιν ἐπίσης οἱ μισοῦντες τὴν πολιτικὴν λίμαν τὸ ἀνακάρωμα αὐτῷ, τὸ παρατεταμένον πολλὰκις, τῶν πολιτικῶν καὶ πρωτοπικῶν βελῶν του, ἐν συγγράμματι ἀπαιτοῦντι πρὸ παντὸς ἐπιστημονικῆν ἀξιοπρέπειαν καὶ πνεύματος γαλήνην. Ἄς μὴ μνησικακήσῃ ὁ κ. Ροῖδης διὰ τὴν ἀξίωσιν του αὐτὸς νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν τοῦ Ἐφόρου τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης, καὶ διότι νομίζει ὅτι περιφρονεῖ τὸν κ. Ροῖδην, ὅταν τὸν ἀποκαλῆ συγγραφέα τῆς *Παπίσης*. Ἄς μὴ ἀγανακτήσῃ ὁ κ. Σάθας, διότι τόσοσ ὑποτιμᾷ τὰς φιλολογικὰς ἐρεῦνας του, καὶ ἂς μὴ θορηθῆσῶσιν οἱ παιδαγωγοὶ διὰ τὴν παράδοξον ἰδέαν, ἣν τρέφει περὶ μουσικῆς εἰσαγομένης εἰς τὰ σχολεῖα, ἐξαχρυσούσης κατ' αὐτὸν, τὰ ἑλληνικὰ ἤθη!

Ἄδυναμίαι, ἀδυναμίαι ἀνθρώπου μεγαλοφρονούντος διὰ τὸ μέγα ἔργον του, μυωποῦντος πρὸς πολλὰ ἀπὸ τοῦ ὕφους τοῦ ἀναστήματός του· ἀδυναμίαι, δικαιούμεναι εἰς θωπίας, ἀπέναντι τῆς ἰσχύος, δικαιουμένης εἰς σεβασμὸν.

Ὁνολοῦλοῦ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τὴν Κυριακὴν θὰ ἔχομεν ἐνάσκησιν τοῦ συνταγματικοῦ δι-

καϊώματος τοῦ συνέργεσαι. Ἐκ τῶν ὑποψηφίων βουλευτῶν, ὁ κ. Κ. Ἰεροκλῆς συγκαλεῖ τοὺς συμπολίτας αὐτοῦ ἐν τῇ Πλατείᾳ τοῦ Συντάγματος περὶ τὴν 4 μ. μ. ὥραν, ἀπὸ τῆς ἐξέδρας δὲ τῆς Πλατείας θέλει ἀναπτύξει τὸ πολιτικὸν αὐτοῦ πρόγραμμα. Πιστεύομεν ὅτι θέλει ἔχει πυκνὸν καὶ εὐλαβῆς ἀκρατήριον, ὅχι τοιοῦτο οἷον περιετριγύριζεν ἄλλοτε ἐν τῇ αὐτῇ θέσει τὸν ὀνηλάτην βουλευτὴν Ἀγυῖας κ. Στεφανίδην. Ἐπομεν εὐλαβῆς, διότι ὁ κ. Ἰεροκλῆς θέλει ἀναλύσει τὸ Μακεδονικὸν ζήτημα, ἐκεῖνο περὶ τὸ ὁποῖον δέον νὰ πάλῃ παῖσα Μακεδονικὴ καρδιά. Ὅλη ἡ ἐν Ἀθήναις παρεπιδημοῦσα Μακεδονικὴ νεολαία ἀθρόα θέλει συνέλθει περὶ τὸν ρήτορα. Ὁ δὲ ὠθήσῃ πολλοὺς καὶ τὸ αἶσθημα τῆς περιεργείας ὁποῖος ρήτωρ δύναται νὰ μορφοθῆ ὁ κ. Ἰεροκλῆς, ὅστις ἔχει ἐν ἑαυτῷ πολὺ βάθος Ἰρλανδοῦ ρήτορος τῶν συλλαλητηρίων.

Ἡ ἐπίσημος ἀντιπολιτευσὶς διηρέθη κατὰ κράτος ἐν τῇ προσεχεῖ βουλευτικῇ ἐκλογῇ. Ἐξ αὐτῆς ὁ μὲν κ. Ράλλης μετὰ τῶν κυρίων Καλλιφρονάδων ὑποστηρίζουν τὸν κ. Α. Σκουζῆ, ὅστις θὰ ἐξέλθῃ μετὰ πρόγραμμα ἰδιό του ἀντιπολιτευόμενον· ὁ δὲ κ. Α. Ζυγομαλάς, ὁ ἐπιστήμιος τοῦ κ. Δεληγιάννη, ὑποστηρίζει τὸν κ. Ρόκον Κοῦδᾶν· οἰωνός καὶ αὐτὸς καλὸς διὰ τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀντιπολιτεύσεως, διότι πᾶς τοιοῦτος πρέπει πρὶν ἔλθῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν νὰ κάμνῃ ἔλιγον καὶ τὸν δημοκρατικόν. Μένει λοιπὸν ὡς μόνος ὑποψήφιος τὸν ὁποῖον δύναται νὰ ψηφίσουν οἱ ἐλεύθεροι πολῖται, οἱ μὴ ἀνήκοντες οὔτε εἰς τὸν ἕνα κλάδον, οὔτε εἰς τὸν ἄλλον κλάδον τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ὁ συναδέλφός μας κ. Κωνστ. Ἰεροκλῆς, ὅστις καὶ ἐφημερίδα ἰδίαν θὰ ἐκδώσῃ διὰ τὰς ἐκλογάς, ὅπως ἔχη ὑπὸ τὴν διάθεσίν του πλῆρες ὄργανον δημοσιεύσεως τῶν ἰδεῶν του.

Ἄλλο πάλιν αὐτό! Ὁ Διδασκαλικὸς Σύλλογος ἐπέδωκε, λέγει, ἀναφορὰν εἰς τὸν ὑπουργὸν κ. Βουλπιώτην ζητῶν ἀύξησιν τῶν μισθῶν τῶν καθηγητῶν καὶ τῶν ἑλληνοδιδασκάλων. Ὁμολογοῦμεν ὅτι τὸ διάβημα τοῦ Συλλόγου ἐνεποίησεν ἡμῖν τὴν χεῖριστιν ἐντύπωσιν. Περὶ τῶν ἑλληνοδιδασκάλων ἴσω· ὑπάρχει εὐλογος ἀφορμὴ· ἀλλὰ προκειμένου περὶ τῶν καθηγητῶν; Καὶ εἶναι ὀλίγοι αἱ 225 δραχ. τὰς ὁποίας λαμβάνουν καὶ ἡ μετὰ εἰκοσαετίαν πλήρης σύνταξις, ὡς νὰ κατέθεσαν ἑκατὸν χιλιάδων δραχμῶν κεφάλαιον; Πόσας δὲ ὥρας νομίζετε ὅτι διδάσκουν εἰς τὰ γυμνάσια; Τρεῖς ἢ τέσσαρα; ὥρας τὸ πολὺ. Καὶ χρησιμοποιοῦσι τὰς λοιπὰς ὥρας τρέχοντες ὡς ἀπὸ ρυθῆος κάθε ὥρα εἰς τὰ ἰδιωτικὰ ἐκπαιδευτήρια καὶ τὰς οἰκιακὰς παραδόσεις, μὴ ἐπιτρέποντες εἰς ἑαυτοῦς οὔτε μιᾶς ὥρας ἀνάπαυσιν διὰ νὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ μελετήσουν καὶ διὰ τῆς μελέτης νὰ εὐρύνουν τὸν κύκλον τῶν κολυβογραμμάτων τὰ ὅποια ἐν στενότητι ἐγκεφάλου καὶ στεριότητι τύπων ἔμαθον ὡς κέρδος βιωτικόν, καὶ ὅχι ὡς γράμματα, ὅπως τὰ ἐννοοῦν οἱ ἀρχαῖοι οὔτε ὡς ἐπιστήμην, ὅπως οἱ νεώτεροι, ἀλλ' ὡς τέχνην βιοποριστικὴν. Καὶ τότε τί νὰ ποῦν οἱ δικασταὶ καὶ οἱ λοιποὶ ὑπάλληλοι τοῦ Κράτους οἱ μὲ τὸν αὐτὸν μισθὸν νυχθημερὸν ἐνίοτε ἐργαζόμενοι;

Ἐπειτα ὁμολογοῦμεν ὅτι παρὰ τῶν διδασκάλων ἐπεριμέναν ὅτι τόσοσ ὀλίγῳρα δὲν θὰ ὑπέγραφον τὸ συμβόλαιον τοῦ ὕλισμου καὶ τῆς εὐπαθείας, ὅπερ ἐξ ἀλληλεγγύου συντάσσει ἡ κοινωνία μας, ἀλλὰ θὰ ἐξεχωρίζοντο διὰ κάμψοσιν καιρῶν, συγκαταόμενοι εἰς πνευματικώτερας κάπως σφαῖρας, ἀλλὰ τῶρα ποῦ ἐξέσπασε καὶ εἰς αὐτοὺς τὸ μόλυσμα, ἀναγκάζομεθα νὰ εἰπώμεν εἰς τὰ ἐννέα δέκατα ἐξ αὐ-

τῶν ὅτι πρὶν ζητήσουν ἀύξησιν τοῦ μισθοῦ, νὰ πᾶν νὰ μάθουν προηγουμένως γράμματα. Μόνον περὶ τῶν δημοδιδασκάλων ἐνδιαφερόμεθα καὶ ἐννοοῦμεν οἱ ἀπὸ τῶν διδασκαλείων ἀποφοιτῶντες νὰ πληρώνονται πλουσιοπάροχα.

Πάλιν συγχαίρομεν τὴν «Νέαν Ἐφημερίδα» ἥτις πρὸ ἐνὸς ἀκόμῃ μηνὸς διεμαρτύρητο ὅτι χάνει χρήματα διότι δὲν δημοσιεύει διατριβὰς ὑβριστικὰς, καὶ ὅμως φαίνεται ὅτι ποιεῖται ἐξαιρέσιν ὅταν πρόκειται περὶ συναδέλφων τῆς. Οὕτω πάλιν πρώτη αὐτῆ ἐσπευσε νὰ ὑβρίσῃ τὸν συναδέλφον τῆς Κ. Ἰεροκλῆν, συνοδεύσασα ἅπλως τὴν διατριβὴν μετὰ τὴν γελοῖαν ὑποσημείωσιν ὅτι δὲν λαμβάνει ἐνθῶν! Ὁ δὲ ἔλθῃ πάλιν ἡμέρα καὶ θὰ φωνάξῃ ὅτι δὲν τιμᾶται ἡ δημοσιογραφία ἐδῶ καὶ πρὸ πάντων δὲν κερδίζει ἀρκετὰ!

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας ἤρχισε νὰ καταγίνεται καὶ μετὰ τὸ ζήτημα τῆς ἐπαίτειας, ἐννοεῖται ὅπως μπορεῖ νὰ καταγίνῃ Ἕλλην ἀστυνόμος. Ἀπαγορεύεται δηλαδὴ ἡ ἐπατεία κάμποσε; μέραις, μαζεύονται μερικὸι καραδοστακισμένοι, ἐπειτα ἡ αὐστηρότης χαλαροῦται καὶ οἱ παντοειδεῖς, παντοσθενεῖς καὶ παντοιοῦχοιμοὶ ἐπαίται χύνονται πάλιν εἰς τοὺς δρόμους. Ἰδίως δὲν ὑποφέρομεν νὰ βλέπωμεν ἐκεῖνας τὰς ἐκ Συρίας μαγίσσας, αἵτινες πολὺ καλὰ μποροῦσαν νὰ ἐργάζονται εἰς τὰ ἐν Πειραιεὶ ἐργοστάσια. Νὰ ταῖς θέτουν τὸ δίλημμα: ἢ ἐξορία ἢ ἐργασία! Μετὰ τὸ ζητιανομάζευμα αὐτὸ κόντεψε νὰ τὰ ξεφτίσῃ εἰς τὰ ὑπόγεια τῆς Ἀστυνομίας ἕνας γεροεπαίτης, τὸν ὁποῖον ἐκράτησαν τέσσαρας ἡμέρας σχεδὸν νῆστιν. Ὅλα μας ἄγρια, ἄθλια, πανάθλια!

Δριμύτατα παράπονα, κ. Δαμιανέ, ἔχομεν παρὰ τοῦ ἐν Πειραιεὶ ἀνταποκριτοῦ μας καθ' ἑνὸς ὑπαλλήλου τῆς ἑλληνικῆς ἀποθήκης. Ἀρκεῖ τὸ στενωχῶρον τοῦ τελωνείου καὶ τόσα ἄλλα. Τοῦλάχιστον δὲν εἶνε δυνατόν νὰ λείψῃ ἡ κτηνωδία τῶν ὑπαλλήλων; με συμπαθεῖο μάλιστα! Διὰ τὴ τὸση δυσκολία, ἡ τὸση πίεσις περὶ τῆς καὶ καλὰ καὶ σώνει ὑπὸ ἀχθοφόρων τοῦ τελωνείου παραλαβῆς ἐνὸς σακιδίου δύο ὀκάδων βάρους καὶ ὅχι παρ' ἄλλου ἀχθοφόρου, ἀφοῦ οἱ τοῦ τελωνείου εἶχον πόσταν ἄλλων ἐμπορευμάτων μέχρις ἐσπέρας; Αὐτὰ πλέον λέγονται ἀδικαιώματα ἀποθηκείων; ἤγουν κολόκουρο, καὶ κολόκουρο θὰ πῆ ἀνακίδεια, διὰ τὰ ὅποια κακὰ τὴν ἔχετε μετὰ τοῦ «Τοροῦ» καὶ συνετιθῆτε, ἤγγικε γὰρ ἡ ἐπανάληψις τῶν «Τελωνειακῶν ἄθλων» του.

Φοβερὸν, ὅσο καὶ σκοτεινὸν κακούργημα ἀναφέρει ἡ Κωνσταντινουπολίτις «Αὐγή», ἀνακαλυφθὲν ἐν τινι ἐκεῖσε οἰκίᾳ. Ἐν τῇ οἰκίᾳ κατοκεῖ ἀρμενικὴ οἰκογένεια, ἀποτελουμένη ἐκ δύο ἀδελφῶν, ραπτριῶν τὸ ἐπάγγελμα, ὑπόπτου ὅμως διαγωγῆς, καὶ ἀδελφοῦ μόλις δεκατετραετοῦς. Πρὸ ἐβδομάδος ἡ ἐτέρα τῶν ἀδελφῶν εἶχε γίνει ἀφαντος, οὐδεὶς ἐγγώριζε τί ἀπέγινε καὶ ὁ μικρὸς ἀδελφός, ἀφοῦ καθ' ἐσπέραν εἶπὲ ματαίῳ ἔκρουε τὴν θύραν, μετέβαιναν εἰς τὸν οἶκον συγγενούς ἵνα κατακλιθῆ. Ἄλλ' ἀπὸ τεσσάρων ἡμερῶν οἱ γείτονες παρεπονούντο ἐπὶ τῇ ἐπικρατούσῃ ἐν τῇ συνοικίᾳ ἀφορτῶν δυσωδία, ἥτις ἐξήρχετο ἐκ τῆς οἰκίας· μὴ βλέποντες δὲ ἀπὸ ἡμερῶν καὶ φῶς ἐν αὐτῇ, ἀπεφάσισαν νὰ εἰσχωρήσωσιν ἐντὸς τῆς οἰκίας. Τὴν εἶρον κενὴν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ἀνατετραμμένα. Ἡ ἀφόρητος δυσωδία ἐξήρχετο ἐκ τοῦ ἀποπάτου. Εἰσέρχονται ἐν αὐτῷ, καὶ ἀποτρόπαιον θεῆμα

ἐμπρός των παρίσταται : Τὸ πτώμα τῆς ἐτέρας τῶν ἀδελφῶν κατέκειτο ἐκτάδην ἐν προκεχωρηκυῖα ἀποσυνθέσει καὶ σήψει. Ἐξετασθέντος τοῦ σώματος, ἐξηκριβώθη ὅτι οὐδεμίαν μὲν ἔφερε πληγὴν, ἀλλὰ μόνον ἔχνη στραγγαλισμοῦ. Τοὺς βραχίονας τοῦ πτώματος εἶχον καταράγει εἰς πολλὰ μέρη οἱ ποντικοί. Διάφοροι ὑπάρχουσι διαδόσεις περὶ τοῦ μυστηριώδους ἐγκλήματος, αἱ πλεῖσται δὲ ἀποδίδουσιν αὐτὸ εἰς τὸν ἔρωτα καὶ εἰς αἰτία ζηλοτυτίας. Συνελήφθη ὁ ἔραστής τῆς ἐξαφανισθείσης ἀδελφῆς τοῦ θύματος· σοβαρὰ δὲ ὑπόνοια ὑπάρχει κατὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου.

Ἐάν ἡ «Ἐφημερίς» ἀγνοῖ ἂν λείπῃ ἐν Νιγηρίτῃ εἰς τῶν διδασκάλων αὐτῆς, ἡμεῖς γινώσκουμεν ἀκριβέστατα ὅτι μέχρι τῆς 20 λήγοντος ἔλειπεν οὐχὶ ἀπλῶς εἰς τῶν διδασκάλων, ἀλλ' ὁ διευθυντὴς τῶν σχολῶν Νιγηρίτης, ἥτοι ἔλειπεν ἡ κεκαλή τοῦ διδασκαλικοῦ προσωπικοῦ. Ἀληθῶς εἰς τοῦτο δὲν πταίουσιν αἱ βοήθειαι, πλάσματα ἄψυχα, ἀλλ' οἱ βοηθοῦντες, ὅπερ ἐλησμώνησεν ἡ ἀγαθὴ «Ἐφημερίς».

Ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν ἐκ Γυθείου :

Μόλις διεδόθη ἐνταῦθα ὅτι ὁ Σχολάρχης κ. Γεώργιος Σκουριώτης, καὶ ὡς διδάσκαλος καὶ ὡς ἄνθρωπος τελείως ἐκπληρῶν τὸν προορισμὸν του, μετατίθεται, ἅπανα ἡ πόλις ἐταράχθη, δι' ἐπανειλημμένων δὲ τηλεγραφημάτων ἐκ μέρους τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου καὶ πολλῶν πολιτῶν παρεκλήθη ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς παιδείας ὅπως ἀνακαλέσῃ τὴν μετὰθεσιν ταύτην ἥτις ὡς ἐπαρχιακὸν δυστύχημα δικαίως χαρακτηρίζεται. Δὲν δυνάμεθα ἢ νῆ συγχαρῶμεν τὸν κ. Σκουριώτην, ὅστις διὰ τῆς ἰκανότητος καὶ τῆς ἐν γένει συμπεριφορᾶς του κατώρθωσε νὰ προσελκύσῃ τοσοῦτω τὴν ὑπόληψιν καὶ ἀγάπην τῶν Γυθειῶν, ὥστε νὰ θεωρῶσιν

οὗτοι δυστύχημα τὴν ἀπὸ τοῦ Σχολαρχείου των ἀπομάκρυνσίν του.

Ἦλθε καὶ ἀπῆλθεν ὁ νέος δήμαρχος Βονίτσας κ. Σακελλαρόπουλος ἰατρός, ὁ ἐθνικώτατος ἀνὴρ, ἐργασθεὶς ἄλλοτε ἐν Μακεδονίᾳ ὡς δέκα ὁμοῦ πρόξενοι, καὶ τῶρα δημοτικώτατος εἰς τὸν τόπον του, προσκληθεὶς νὰ δεχθῆ τὴν ὑποψηφιότητα δημάρχου, ἐκ τῶν ὀλίγων μεταρρυθμιστῶν οὓς ἔχομεν, ἀποφασισμένος νὰ διαχύσῃ τὴν γλυκύτητα τοῦ χαρακτῆρός του καὶ τὰ φῶτα τοῦ πνεύματος αὐτοῦ εἰς τὸν ἀγκυπητὸν του δήμον.

Οἱ ἰατροὶ τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ, ὡς φαίνεται, δὲν ἀγαποῦν ἐπισήμως νὰ δεικνύονται ὡς τοιοῦτοι· τὰνάπαλιν δὲ οἱ ἐν Τουρκίᾳ φαρμακοποιοὶ πάσχουσιν ὑπὸ γαλονομανίας. Συμπεραίνουμεν ταῦτα ἐκ τῆς διαδιδασθείσης διαταγῆς τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν τῆς Τουρκίας ἀπαγορεύον εἰς τοὺς στρατιωτικὸς ἰατροὺς νὰ φέρωσι πολιτικὴν ἐνδυμασίαν, εἰς δὲ τοὺς φαρμακοποιούς νὰ φέρωσιν ἀξιοματικὸν στολὴν, ἂν δὲν εἶνε στρατιωτικοί.

Ἐν Σμύρνῃ νεῖκος ἐγένετο θύμα τοῦ πυρός, ἀναφλεγέντος τοῦ πετρελαίου λυχνίας, τὴν ὁποίαν προσεπάθει νὰ σβύσῃ ἄνωθεν. Τὸ πῦρ ἐξεχύθη κατὰ πρῶτον ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων τῆς νέας· εἰς τὰς γοεράς κραυγὰς τῆς νέας προσέδραμε γείτων τις ὅστις ὁμοῦ οὐδὲν κατώρθωσεν, εἰμὴ νὰ καύσῃ τὰς ἰδίας χεῖρας. Ἡ νέα κατεκῆ ὡς λαμπὰς ὑπὸ τοῦ πυρός, καὶ παρέδωκε τὴν τελευταίαν πνοὴν ἐν ἀγωνίᾳ τραγικῇ καὶ ἀπεριγράπτῃ.

Καὶ ἄλλης ἐφημερίδος Δικαστικῆς «Τὸ Μέλλον» ἀγγέλ-

μένος μέχρι τοῦ δειλινοῦ. Κατὰ τὰς τέσσαρας ἐσηκώοντο καὶ ἡ ἡμέρα του ἤρχιζε τὴν ὥραν καθ' ἣν ἦναπτον τὸ ἀερίοφως. Εἶχε διευθετήσῃ τὴν ζῶν τὸ ἀντιστρώφως πρὸς τὴν τοῦ ἄλλου κόσμου. Ἐξῴσε ἡ ἀνάποδα... Ἦτο νυκτερινὴ πεταλούδα. Ἡ φυσιογνωμία του εὐμειδῆς καὶ λεπτοφυῆς, ὅταν ἐξῆλθε τῆς οἰκογενείας του, ἦτο τῶρα σοβαρὰ καὶ ἀπεσκληρυμμένη. Τὰ χαρακτηριστικὰ ἂν καὶ χονδρὰ διετῆρον ἀκόμη τὴν ὡσαύτητά των, ἀλλὰ τὸ θέλητρον τῆς νεότητος, τὸ ἄνθος αὐτὸ τῶν δροσερῶν καὶ ἀναπαυμένων προσώπων, εἶχεν ἐξαλειφθῆ ἀπ' αὐτῶν. Ἐφερε τὴν προσωπίδα τοῦ φιληθνοῦ. Ἡ καστανὴ κόμη του, ἐλαφρῶς σγουρὰ, ἤρχισε νὰ γίνηται ἀραιότερα περὶ τοὺς κροτάφους. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀορίστου κυανοῦ χρώματος, εἶχον ἀμαυρωθῆ καὶ γίνει βαθυλοί. Ἡ λυσσαλέα ζῶν τὴν ὁποίαν διῆγεν ἄφινεν ἐπ' αὐτοῦ ἔχνη ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν καταφανέστερα.

Ἡ θεία του θὰ ἐδυσκολεύετο νὰ τὸν γνωρίσῃ. Δὲν ἦτο πλέον ὁ συνισταμένος νέος μετὰ τὴν γλυκερὰ φωνή, ὅστις ἐπέρινα τῆς βραδυαῖς του τόπον ἡσυχίας μεταξὺ τῆς μαρκησίας καὶ τῆς Κλαίρης ἐν τῇ μεγάλῃ καὶ σιωπηρᾷ αἰθούσῃ τοῦ γηραιῦ μεγάρου. Ἡ δεσποινὴς Μπωλιῆ, εὐτολμος καὶ ἀποφασιστικῆ, μετὰ ἀνδρικὸν σχεδὸν χαρακτῆρα του ἔλεγε τότε γελῶσα : Δεσποινὴς Γάστων. Δὲν τοῦ ἔμεινε πλέον τίποτε ἐξ ἐκείνης τῆς χαριτωμένης ἀπαλότητος, ἢ ὁποῖα τοῦ ἐδίδε τόσον ὁμοιότητα πρὸς κόρην. Ἦτο ἄνηρ πλέον καὶ ἄνηρ ἐκ τῶν ἐπικινδυνωτέρων. Εἶχεν ἀνακαλύψῃ ἐν ἑαυτῷ

λατὴν ἢ ἐκδοσίς, πρὸς καταχώρησιν τῶν πράξεων πλειστηριασμοῦ κλπ.

Ἐξετέθη εἰς τελειωτικὴν δημοπρασίαν ἡ συντήρησις τῆς ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ Ἐθν. ὁδοῦ ἐνεργηθησομένην τὴν 11ην 8βρίου. Ὁμοίως καὶ ἡ τῆς Κηφισίας ἐνεργηθησομένην τὴν αὐτὴν.

Ἀναχωρεῖ εἰς Νέα Λιόσια ὁ ἔφορος ἀρχαιοτήτων κ. Χρήστος Τσουντλας, ξενοδόχου τινος ἐκεῖ ὑποδείξαντος ἀρχαῖα.

Ἀφίκετο ἐξ Ἰθάκης ὁ βουλευτὴς κ. Σταΐκος, ἐκ τῶν εὐμαθεστέρων στρατιωτικῶν μας καὶ τῶν ἐπιθετικωτέρων ρητόρων τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

Ὁ ἀπολεσθεὶς φοιτητὴς τοῦ διδασκαλείου ἀνευρέθη εἶνε φουστανελλάς, τσαρουχᾶς, βλαχοκαλτσόφορος· τοῦ ἐσφύριξε νὰ φύγῃ εἰς Λαμίας· ἔφυγε χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ξενοδόχον. Βίσταγγελλίς καὶ ἀνάκρισις εἰς κίνησιν ἔως ὅτου ἦλθε καὶ ἀνέπνευσεν ὁ καῦμένος ὁ ξενοδόχος, ὅστις εἶχε φοβερὸ καρδιοχτύπι.

Τὴν νύκτα τῆς 25—26 λήγοντος μηνὸς ἐν Καρύστῳ ὁ Σταμ. Μπιτζίκος μετ' ἄλλων ἀγνώστων διέορηξε τὴν θύραν τῆς ἀποθήκης τοῦ Χατζηνικολῆ καὶ εἰσῆλθεν πρὸς ἀφαιρῆσιν τῶν ἐν αὐτῷ πραγμάτων. Ἐννοηθέντες ὑπὸ τῶν ἐνοικούντων οἱ μὲν ἀγνώστοι ἐτράπησαν εἰς φυγὴν, ὁ δὲ ἄνωτέρω Μπιτζίκος ἐπετέθη καὶ ἐτραυμάτισε δι' ἐγγχειριδίου τὴν σύζυγον καὶ κόρην τοῦ ιδιοκτῆτου Χατζηνικολῆ. Ὁ δράστης συνελήφθη.

Ἐν Λεβαθεῖα τὴν 27 θήνοντος μηνὸς ἀπετεφρώθη ἐργαστήριον ἀνῆκον εἰς τὸν δήμον Λεβαθεῖας· τὸ πῦρ φαίνεται ὅτι ἐτέθη ὑπὸ κακοβούλου χειρός.

Προχθὲς ἐλευθεροκινώνησαν ἐκ τοῦ Λοιμοκαθαρηθρίου τοῦ ἁγίου Γεωργίου 33 ἄτομα, ἐπιβαίνοντα τῆς ἐκ Μελιτίας

θηταυροῦς σκεπτικισμοῦ. Δὲν ἐπίστευεν εἰς τίποτε καὶ ὑπεράνω παντὸς ἄλλου ἔθετε τὴν ἡδονήν. Τὸ πατρικὸν αἷμα καταπραῦσθὲν ἐν αὐτῷ διὰ τῶν ἀπλῶν ἡδονῶν τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου, ἤρχισε ν' ἀναεράξῃ. Καὶ ἡ οἰκογένεια τοῦ Βλιγνῆ ἢ τόσον φιληθνοῦ καὶ θερμῆ, ἥτις, ἀπὸ Ἐρρίκου τοῦ Γ', εἶχε δώσει εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Γαλλίας, τοὺς τρυφηλοτέρους αὐλικούς, τοὺς τολμηροτέρους τῶν πανούργων, καὶ τοὺς ἀκολαστοτέρους διεσθαρμένους, εἶχεν ἐν αὐτῷ ἀντιπρόσωπον, ὅστις ἐτίμα τοὺς προγόνους.

Ἐν τῷ εὐήραυστῳ ἐκείνῳ νεανικῷ σώματι ὑπῆρχε δύναμις γίγαντος. Τοιοῦτοι ἦσαν ἄλλοτε οἱ ἄρχοντες ἐκεῖνοι, οἵτινες μαλθακοὶ μέχρι χαυνώσεως, κατάρφοι μύρων, ἐταξείδειον ἐν φορεῖσι διὰ ν' ἀποφύγῃ τὸν κόπον τῆς ἰσπασίας, καὶ οἱ ὅποιοι κατὰ τὰς μάχας ἀνεμιγνύοντο ὡς μακίδοις μετὰ τοῦ πλήθους φέροντες ἐπὶ τοῦ σώματος των ἑκατὸν λίτρας σιδήρου, καὶ ἐκτελοῦντες ἡρωικὰ ἀνδραγαθήματα. Ὁ Γάστων βέβαια δὲν θὰ ἐπήγαινε πεζὸς δι' ὠρέλιμόν τινα σκοπὸν οὔτε εἰς ἀπόστασιν μιᾶς λεύγης, ἀλλ' ἦτο ἄνθρωπος δυνάμενος νὰ κυνηγᾷ ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ νὰ διαφιζῆται μετὰ τὸ σπαθὶ ἀνὰ χεῖρας ἐπὶ ὥρας, εἰς τρόπον ὥστε νὰ κουράσῃ καὶ τοὺς πλέον ἀκαμάτους.

Ἄλλ' ἐν ὅλῃ του τῇ δυνάμει παρουσιάζετο ἐν τῷ χαρτοπαιγνίῳ. Ἐκεῖ ἐφαίνετο ὅτι διὰ τῆς θελήσεώς του ἐβίαζε τὴν τύχην. Καὶ ἐκέρδιζε δι' ἀνηκούστου ἐπιμονῆς. Ὄταν ὁ μάγκος ἦτο ἐν τῷ τελειοῦσθαι καὶ τὸν ἀνελάμβανεν αὐτὰς,

προερχομένης Ἀργολίδος, εἶνα ὑπέστησαν πενθήμερον ἐπιτηρητικὴν κάθαρσιν.

Τὴν Κυνοῦριαν λυμένουςιν οἱ φυγόμενοι Καθουρέοι, οἵτινες ὀπλισμένοι δι' ὀπλων Γκροῦ διαπράττουσι πᾶν ἔγκλημα, ὑπὸ τὴν αἰγίδα καὶ ὄμματα τῆς χωροφυλακῆς.

ΤΑ ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Κωνσταντινουπόλις, 28 Σεπτεμβρίου

Ἡ Πύλη, καὶ οὕτω λέγοντες ἐννοοῦμεν μᾶλλον τοὺς ἐν τοῖς ἀνακτόροις καὶ μάλιστα τὸν Σουλτάνον, καθότι ἐνταῦθα συμβαίνει τὸ ἐναντίον εἰς ἅπαντα τὰ ἄλλα κράτη, ὁ βασιλεὺς κυβερνᾷ καὶ βασιλεύει, καὶ ἡ κυβέρνησις βασιλεύει καὶ δὲν κυβερνᾷ, ἡ Πύλη κατῴρθωσε ν' ἀπομακρύνῃ ἐν γε τῷ παρόντι τὴν ἀπειλήσαν αὐτὴν θύελλαν ἐκ τῆς ἐλευσεως ἐνταῦθα τοῦ κόμητος Δούφφριν μετὰ τὰς μεταρρυθμίσεις του. Ὑπεσχέθη, ἔδωκε μίαν ἐλπίαν, δηλ. τὴν διαταγὴν εἰς τὸν Μουσοῦρον νὰ ὑπογράψῃ τὴν περὶ τοῦ Δουναβέως Λονδίνιον συνθήκην, καὶ ἐπῆρε ἕνα τουλούμι λάδι, καὶ οὕτω τὰ πάντα καὶ πάλιν μέλι καὶ γάλα καὶ οἱ ἄγγλοι φίλοι καὶ σύμμαχοι. Διὰ τὰ μύματα δὲ ἀποστέλλει καὶ ἐξ ὑπαλλήλων τοῦ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ὑπουργείου ὅπως περιελθόντες τὴν Ἀνατολήν καὶ τὴν Εὐρωπαϊκὴν Τουρκίαν ἐπιθεωρήσωσι τὰ διάφορα δικαστήρια καὶ ἀκούσωσι τὰ δίκαια παράπονα τῶν κατοίκων. Ἰδοὺ ἡ κατάστασις μας. Ὁ Σαῖτ, ὡς εἶπον ἐν τῇ ἡγουμένῃ μου, ἀποστρέφεται τὰς μεταρρυθμίσεις, ἔμεινε καὶ πάλιν Μ. Βεζύρης κατορθώσας νὰ πείσῃ τοὺς ἐν τοῖς ἀνακτόροις εἰς τὰς ἰδέας του. Ὁ Δούφφριν λοιπὸν δύναται ν' ἀναμένη καὶ νὰ λέγῃ ὅταν θέλῃ ν' ἀποφύγῃ ὀχληρὸν τινα ὅτι θέλει πρά-

εῖνε ὅτι ἦτο ἀνεξάντλητος. Ἡ τύχη ἐπὶ δύο ἔτη τὸν μετεχειρίσθη ὡς ἀληθὲς χαϊδευμένο παιδί. Δὲν τὸν ὠνόμαζον ἦ : ὁ εὐτυχὴς Γάστων. Ἐάν ἡ γνωστὴ του τιμιότης δὲν τὸν προσφύλατε ἀπὸ τὰς κακὰς σκέψεις ἢ μπορούσε κάνει νὰ τὸν ὑποπτεύσῃ.

Τὰ λείψανα τῆς κληρονομίας του, ἀξιοζήτητα τακτικῶς ἀπὸ τὰ κέρδη τοῦ χαρτοπαιγνίου, τὸν ἔφεραν εἰς θέσιν νὰ ζῇ λαμπρᾶ. Εἶχε λαμπροὺς ἵππους, θαυμασίον μέγαρον, καὶ ὅλας τὰς πολυτελεῖς ἀναπαύσεις, τὰς ἀπαραιτήτους εἰς ἄνθρωπον τόσῳ ἀπολαυστικόν, ὡς ἦτο αὐτός.

Ὄταν ἤρχετο ἐν τῇ Λέσχῃ τῆς ἀριστοκρατίας ἡ παρτίδα ἐλάμβανεν ἄλλην ὄψιν. Ἦνόνουν ἀμέσως ὅτι μεγάλη ποσὰ θὰ ἐπιπτον ἐπὶ τῆς τραπέζης. Δὲν περιωρίζετο εἰς τὸν βακκαρᾶ καὶ τὸν λανσκονέ. Ἐπαίζεν εὐχάριστος μία παρτίδα πικέτου. Εἰς αὐτὸν ὁ γέρον Ναρσικὴν, τεσσαρακοντάκις ἑκατομμυριοῦχος, εἶπε τὴν ὥραν αὐτὴν ἀπάντησιν. Ἐπειδὴ ὁ Γάστων τοῦ ἐκέρδιζε τρεῖς χιλιάδας λουδοβίκεια, ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ τραπέζι λέγων· «Φεύγω καλλίτερα· ἐάν ἐξῆκολούθουν θὰ ἔχανα χρήματα!»

Μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως τῆς Ὀπερας ἡ τοῦ Γαλλικοῦ Θεάτρου, ἢ καὶ ὅταν ἐξήρχετο ἀπὸ τῆς οἰκίας, ὅπου εἶχε περάσει τὸ βράδυ του, ἀνέβαιναν εἰς ἑλευθρόν τι καὶ περιήρχετο τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως. Τυλιγμένος ζεστά μετὰ τὰ γουναρικά του, ἤρθεκετο νὰ αἰσθάνεται τὸν παγερὸν τῆς νυκτός· ἄνεμον ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Καὶ κατὰ τὰς

16 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 16

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Μετάφρασις Δ. Κακλαμάνου.

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 580)

Ἐπαίζε καὶ ἦτο τρομερὰ τυχερός. Ἐφαίνετο ὅτι εἰσῆλθεν ἐν τῷ κόσμῳ ὡς ἀληθὲς κατακτητῆς.

Καὶ κάθε πρωτὶ, φορτωμένος μετὰ τὰ λάφυρα τοῦ χαρτοπαιγνίου, ἐπέστρεφε εἰς τὴν οἰκίαν του, μετῴπιον ὡς ἐν σιδηρῷ κύκλῳ περιεσφιγμένον, πελιδνός, καὶ ἔχων γεῦσιν κόνεως εἰς τὰ χεῖλη. Ἐκοιμάτο μόλις ἀνέτελλεν ἡ ἡμέρα, ἢ σκοτεινὴ καὶ μελαγχολικὴ ἡμέρα τῶν ρωσικῶν χειμῶνων, ἥτις ὁμοιάζει τόσον πρὸς ὀμίχλην. Καὶ ἐκοιμάτο καταβεβλη-

ζη β,τι ζητεί πλην «μετά την εφαρμογήν των μεταρρυθμίσεων εν Τουρκία», ήτοι ποτέ.

Δεν εστάλη εισέτι ή απάντησις της Πυλης εις τό τελευταίον υπόμνημα των Πατριαρχείων. Περί του ζήτηματος τούτου ως και περί των εν τοις Πατριαρχείοις κρατουσών ιδεών περί του Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης επιτρέψατε να τηρήσω την διαγωγήν ήν πολλάκις τηρούσιν οί ύπουργοί εν ταίς βουλαίς και να γίνω και εγώ διά μίαν στιγμήν ύπουργός, όχι όμως Τρικούπης ή Δεληγιάννης, και να είπω ότι επειδή τά ζητήματα αυτά εισίν έκκρεμύ, ή δέ διεξάγουσα αρχή αυτά ουδέν κρίνει καλόν να είπη, κρίνω εν γε τῷ παρόντι καλόν να τηρήσω σιγήν, αναλογιζόμενος την ευθύνην ήτις ήθελεν επιβαρύνει με, δημοσιεύοντα πράγματα ά ίσως βλάψουσι τά ζητήματα. Πέπεισμαι όμως ότι ο Πατριάρχης πράττει και πράξει τό επιβαλλόμενον αυτῷ καθήκον. Προσοχή ή όμως, διότι εάν ή έκκρεμότης παραταθῆ, θα διυλίησω όπως είπω και εγώ την ιδέαν μου εστω και ταπεινήν. Ουδόλω; ανεκτῆ ή έκκρεμότης και δέον να ληφθῆ απόφασίς τις ή να συμμετάσχη και τό έθνος εν ανάγκη.

— Από της προχθές δευτέρας ήρξατο των τακτικῶν εργασιῶν αυτου ο πατήρ πάντων των εν Ανατολή σωματείων, ο Έλλην. Φιλολογ. Σύλλογος. Ομιλήσεν ο κ. Καρολίδης επεψηφίσθη ο προϋπολογισμός και... διελύθη ή συνεδρίασις.

— Εύρίσκειται πιστεύω αν δεν έχαθη καθ' δδόν, εν υμίν ο Τεφίκ, πρέσβυς της Τουρκίας εν Αθήναις. Ο Σουλτάνος τῷ επέτρεψε να έλθη και ανεχώρησε την παρελθούσαν παρασκευήν. Καλώς τά δέχθηκα κ. Τρικούπη.

— Έχομεν ενταύθα τους ξένους ους και σεις είχετε και επί πλέον τον περιφημον Βλωβίτις, ανταποκριτής του «Χρόνου». Τι θέλει; Επίσης χθές τό της Βάρνης ταχυδρομείον μάς έφερε καμμιά δεκαπενταριά περιηγητάς, καταλύσαντες

δύο μετά τό μεσονύκτιον έφθανεν εις τό χαρτοπαίγιον ο λυδρσοσ. Εύρισκε τους αντιπάλους του εξηρητισμένους.

Καθήμενος ενώπιον της τραπέζης, υπό την καιούσαν λάμψιν των πολυρῶτων, ήτο άπαθέςτατος. Ούτε τά κέρδη, ούτε ή άπόλεια κατώρθωναν να νικήσουσι τό φλέγμα του. Από πολλῶν ετών δεν είχαν ιδει άπαθέςτερον χαρτοπαίκτην. Και όταν περίξ του εφανερουντο αι παιδαριωδέστεραι δεισιδαιμονίαι, επί των χειλέων του άνέτελλε περιφρονητικόν μειδιάμα. Αυτός ως γούρι τον έαυτόν του μόνον ελογάριαζε.

Έσύχναζε πολύ τάς αϊθούσας και έσχε πολλούς έρωτας, αν και δεν ήτο εύπαθός ιδιοσυγκρασίας. Ητο παραπολύ έγωιστής διά ν' αγαπήση. Η αλήθεια εινε ότι εφάνη καλό πριγγιπόπουλο και δεν απήλπισε τάς ωραιάς, εις τάς οποίας είχε την ευτυχίαν ν' άρέση. Έσυχαίνετο τά δάκρυα και δεν ήθελε να λυτήση ποτέ κλένενα, διά τον φόβον των παραπόνων και των επιπλήξεων.

Μίαν φοράν μόνον, ενόμισεν ότι ήγάπησε με τά σωστά του, άλλ' άπεδείχθη επείτα πολυ καλά ότι έκολακείθη. Μία εκ των μεγαλειτέρων κυριῶν της ρωσικής άριστοκρατίας, ή κόμησσα Βορεξέφ, διάσκημος διά την ξανθήν της κόμην και τους σμαράγδους της, ήράσθη αυτου. Έπιβλεπούμενη άκαταπαύτως από τον σύζυγον της, οστις την εξήλευε πολυ, ή ωραιά κόμησσα δεν ήμπορούσε να δῆ τον Γάστωνα άλλ' ουτε και να του γράψη. Καταληρθείς υπό του πάθους

εις τό ωραιότερον ξενοδοχείον της πόλεως μας τό Λουξεμβούργον.

ΟΥΤΙΣ

ΧΡΟΝΙΚΑ ΓΥΘΕΙΟΥ

(ΕΙΔΙΚΟΤΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Γύθειον, 24 Σεπτεμβρίου.

Εις την ύπ' αριθ. 349 «Εφημερίδα της Κυβερνήσεως» ειδον ότι «απόλυται ως άνίκανος και άμελής κατά την έκθεσιν του επιθεωρητου, ο εν Κίττα του δήμου Μέσης δημοδιδάσκαλος Δρακάλης Χαμόδρακος.» Καί όμως άνθρωπος άξιόπιστος και δυνάμενος καλώς να γνωρίζη μ' έβεβαίωσεν ότι ο επιθεωρητής κ. Καραβάς, (ας πῶ και τ' όνομά του) μεταβάς εις Κίτταν ουδέν άλλο έπραξεν ή να έρωτήση τον άπολυθέντα διδάσκαλον, αν εις τον δρόμον συνήτησεν, αν ήνε καλά, και αν έχη καμμιά καλή κόστα να φάνε. Πως, λοιπόν, ο κ. επιθεωρητής κατώρθωσε να διαγνώση την άνικανότητα και άμέλειαν του κ. Χαμόδρακα χωρίς να εξετάση ουτε που κείται τό σχολείον, ουτε πόσους και ποίους μαθητάς έχει; Τι άπαντά εις ταύτα ο κ. Καραβάς; ή τί σκέπτεται ο άξιόλογος Όν υλουλού σας οστις τόσας περι άναμορφώσεως του Έλληνος ελπίδας εν τη λαμπρῃ περι «Διδασκάλου» πραγματεία του εξέφρασε;

Πρό ήμερών έχομεν νταβατούργια του Διαβόλου. Πρόκειται να εκλεγθῆ ένα σπῆτι διά τηλεγραφικόν κατάστημα. Εύρέθη κάποιος και εγένετο τό συμβόλαιον της μισθώσεως, άλλ' μετ' ολίγον ήκυρώθη διότι δεν ήρσκεν εις τους πολιτικούς. Αλληλογραφία, μεταθέσις τηλεγραφητών, ταξείδια

του τούτου ο δουξ παρήτησε τά χαρτιά. Ηκολούθει εις όλα τά σαλόνια την κυρίαν Βορεξέφ, χορεύων βάλς μετ' αυτης υπό τά πεपुरακτωμένα βλήματα του κόμητος, άλλά μη κατορθών να εφεύρη μέσον τι, όπως την πλησίαση κρυφίως. Διά να ξενοιάση τον σύζυγον ο Γάστων προσηπορήθη ότι ανεχώρει διά Μόσχαν. Δεν εφάνη επί δύο ήμέρας, αναχωρήσας έξω της πόλεως, επείτα δε επέστρεψεν εις την οικίαν του κρυφίως. Ο κόμης, μη εννοήσας την άπάτην, έπαυσε την επιτήρησιν, και ή ωραιά ρωσίσς κατώρθωσε να πάη τρίς εις τό σπῆτι του δουκός. Η κόμησσα άφινε την άμαξάν της εμπρός της θύρας του άγ. Αλεξίου, εισήρχετο εις την εκκλησίαν, επείτα εξερχομένη διά μιᾶς των πλαγιῶν θυρῶν, επήγαινε μ' ελαφρόν πόδα εις την συνέντευξίν της. Την τρίτην φοράν τό μυστικόν έπροδούθη από τον άμαξηλάτην, οστις παρακολούθησας κρυφίως την κόμησσαν, έτρεξε να ειδοποιήση τον κόμητα.

Αυτός μανιώδης, έτρεξεν εις την οικίαν του Βλιγνυ, άλλά εκεί κρατηθείς διά διαφόρων προφάσεων από τον θαλαμηπόλον, ένα Παρισινόν διαβολεμμένον, δεν εισήλθεν άμέσως. Κατ' αυτόν τον καιρόν ή κόμησσα, σχεδόν τρελλή, εζήτει μετά του Γάστωνος έξοδον. Εν αυτῇ δε τῇ περιπτώσει άπεκαλύφθη εν όλη της τῆ ισχύϊ και ή δύναμις των νεύρων του ραθύμου νεανίου.

(άκολουθεϊ)

εις Αθήνας, και τόσα άλλα ακολουθοῦσι την άκύρωσιν του συμβολαίου. Τρεις παπάδες; (και παλιν οί παπάδες) διεκδικούσι τό Μηλον της Έριδος; άλλ' ο ύπουργός, τῇ εισηγήσει του άροδιου, τό ρίπτει εν μέσω αυτών λέγων ποικηρῶς αἰ καλῶς λαβέτω. Αλλά τίς ο καλός; Θα τό πῆ ο Δεσπότης... του κόμματος.— Λέγεται ότι εκ των τριῶν εκρίθη καταλληλότερον τό εις τον Κούμαρον (Κούμαρος δ' εστι βουνόν) ύπάρχον. Δυστυχία μας αν ήνε αλήθεια. Εινε τόσω ύψηλά, ώστε άπλους άνθρωπος άλλ' έχων άκουστά κάτι περι τηλεγράφου, ήρώτησε μετά θαυμασμού αν ήμπορῆ να σκαρφώση κει-πάνου τό ηλεκτρικόν ρεύμα.

Τό άτυμόλιον της Πανελληνίου (κατ' εύφημισμόν) εταιρίας του όποιου οί ναῦται έμαχαίρωσαν ένα συμπολίτην μας, μιᾶ φορά, δεν εμβάινεν χθές τό βράδυ εις τον λιμένα, αν δεν επήγαινε να τό φρουρήση ή στρατιωτική αρχή. Καί έκοψε κάμπουσα κοντοβόλτια όσα να έτοιμασθουν οί χωροφύλακες. Δεν ήξερω πως τό θυμήθηκαν τόρα, ύστερα από τόσα ταξείδια που έχουν κάμει εδώ πέρα. Δεν ντρέπονται κομμάτι λέω γώ. Τί διάβολο! τιγάνες είμαστε να τους βουλιάζωμε τό παπῆρι.

Η εύλογία μᾶς άφῆκεν.

ΟΡΤΙΚΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΗΝ

Σέρραι, 17 7θρίου 1883

Δημοσιεύσαντες εν τῷ ύπ' αριθ. 553 φύλλῳ την άναίρεσιν της υπό δυσωνύμου τινος σπειρας εξυφανθείσης κατ' έμου συκοφαντίας, έφ' ο πολλὰς χάριτας όμολογῶ υμίν, προτάξατε ολίγας λέξεις, δι' ων παριστάτε την πόλιν ήμῶν ως διηρημένην εις δύο στρατόπεδα, εις συμπολίτευσιν και άντιπολίτευσιν, και τους πολίτας ερίζοντας και μαχομένους πρός αλληλους, ως εν Θεσσαλονίκη. Έπιτρέψατέ μοι να παρατηρήσω, ότι ή εικῶν αυτη της καταστάσεως των Σερρών πόρρω απέχει του να ήναι αληθής και πιστή. Ουδέμια άπολύτως διαίρεσις ύφίσταται, εν γε τῷ παρόντι, μεταξυ των πολιτῶν. Σύμπτωια άκρα μεταξυ Μητροπόλεως και των διαφόρων αντιπροσωπειῶν της Κοινοτήτος, εργασία ενδραχῆς και μετά ζήλου της των Έκπαιδευτικῶν Καταστημάτων εφορείας, άρμονία πλήρης μεταξυ ταύτης και των Καθηγητῶν και Διδασκάλων, άδελφική δε άγάπη μεταξυ πάντων των διδασκόντων και άκριβίς εκπλήρωσις του έαυτῶν καθήκοντος, ιδού ή εικῶν ήν σήμεραν παρουσιάζει ή πόλις ήμῶν. Τραχνῶς δε εξεδηλώθη ή επικρατούσα ενταύθα όμόνοια εν τῷ αναφεύντι τελευταίον σκανδαλώδει ζητήματι, της εις Βουλγαροδιδάσκαλον ενοικιάσεως της οικίας Κατζῆ Λαζάρου, καθ' ο Μητρόπολις και Δημογεροντία και Έφορεία και πάσα ή πόλις εργάσθησαν μετά πατριωτικῆς επιμονῆς και περισεκεμμένου ζήλου, πρός άρσιν του σκανδαλου, όπερ και ήρθη εκκενωσάντος του Βουλγαροδιδασκάλου την οικίαν και άποκαταστάσεως της προτέρας ήσυχίας. Είμαι όμως άτυχῶς αληθές, ότι πρό καιρού τινές, ουγι ίσως εξ έλλοκακίας άλλ' εκ σφαλερᾶς των προσώπων και πρκαγμάτων έκτιμήσεως, καθῶ ξένοι, παρ' ολίγον να ενσπείρωσι την διαίρεσιν μεταξυ τινων πολιτῶν, διαβαλόντες τινας εις τους άλλους, ενῶ ως εκ της θέσεως των ώρειλον οὔτοι να προσπα-

θῶσι να διαλύωσι τάς τυχόν παρουσιαζόμενας διαφοράς, άλλ' ο σκοπός ευτυχῶς δεν έπετεύχθη.

Οθεν δίκαιον είναι ή φίλη διεύθυνσις του «Μη Χάνεσαι» να έπανορθώση τά ήμαρτημένους περι Σερρών γραφέντα.

Δέχθητε την ειλικρινῆ έκφρασιν της ύπολήψεως και άγάπης μου.

Ν. Ιωαννίδης.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Οι Αγγλοι ύπουργοί. Δύναται τις να πῆ ότι πρό ολίγων έτι ήμερῶν ουδεις άγγλος ύπουργός έμενεν εν Λονδίνω. Ο Γλάδστον έπολιτολόγει εν Κοπενάγη. Ο Δόδσων και ο Τσίλδερς εν Βαλμοράλ. ο Δέρβυ εν Κνώσλεϋ. ο Τσαμπερλαϊν άκτοπλοῶν. ο Φώσετ εις τά λουτρά. ο Δίλκε έτοιμαζει λόγους εν τῷ σπουδαστηρίῳ του δια τους φιλελευθέρους του Γλασκούβου. ο επί των έσωτερικῶν ύπουργός άπ' έξω από τό Λονδίον κυβερνᾷ τό ύπήκοον και μόνον δύο ύπουργοί εκ της τρίτης τάξεως μάλλον διευθνται άσυνομίας και των ποινικῶν υποθέσεων, ο Χένδερσων και ο Χουουάρδ μένουεν εν Λονδίνω. Αν ήμπορουν, ας φύγουν και οί δικοί μας! Καί διατελοῦν οὔτω καρφωμένοι εντός ρυπαρᾶς άτμοσφαιρας, άναπνέοντες γνότα κλητήρων, τριματαρχῶν και ρουσφετληδῶν βουλευτῶν, φθειρόντες και φθειρόμενοι, και φυσικῶς άδυνατοῦντες να άερίσουν τον μουχλιασμένον εγκέφαλον των να συλλάβῃ ένα καν κλάσμα ιδέας.

Αλλη ώραία των ωραίων. Ουτε Ούγγαρις αυτῆ, ουτε Αμερικανίς, άλλά... Αλγερινᾶ, ολίγον μαύρη, και όμως, με την ώμορφία, ή εικῶν της εις τους οφθαλμούς ήμῶν παρουσιάζεται λευκοτέρα της χιόνος. Εινε ή λευκότης αληθινῶς παρθένου, της όποιας οί μεγάλοι κατά μικρόν άμυγδαλωτοί οφθαλμοί ρεμβάζουσιν όλον τό μυστήριον της εύμορφίας της. Η καλλονή της εγκείται εις τό πάθος όπερ έκφράζει ή φυσιογνωμία της και τό πυρ όπερ άστράπτουν οί οφθαλμοί της. Τά όμά ξεπέλεχα μαλλιά της φουντωτά φουντωτά ως χαίτη ήπου άραβικοῦ και τά πλατέα και όγκυλά αλλά τρυφηλύτατα χείλη της, μόλις άνοιγομένου κάλυκος διότι ή κόρη εινε δεκατετραέτις, ως ξεχειλίζοντα όχθίδια δαχτυλιδένιου στόματος, ένειναι αι καμαραταί όφρῦς και οί πυρνώοι όλάνοιχοι ρῶθωνές της. κατόπιν τό λευκόχρουν φόρεμα εν άντανακλάσει πρός τό βαθύ μυστηριῶδες μελαψόν χρώμά της, άνοιγόμενον εις τον λαϊμόν και καμμίαν αυθάδειαν στηθικήν μη άποκαλύπτον, άλλ' εις μαντεία μόνον και χρυσούς δίδον λαβῆν, επί της στρογγυλης κεφαλῆς της περιστέφον τό παρθενικόν της μέτωπον διά ήμα φλωριῶν και φοβερά μεγάλη ένώτια και βραχιόλια εις τους καρπούς χειρῶν μεγαλοδάκτύλων, όλα αυτά υπό τό ψήσιμο και την ώριμότητα του άλγερινου ήλίου, ως από πυρεστίας αϊρόμενον ψιχαλίζον άκόμη μπιρτέκι, ουδέν κενόν άφίνουσι μεταξυ της άλγερινῆς παρθένου και του βραβείου της καλλονῆς ήν ελαβον.

Εις τον περι καλλονῆς άγώνα, τον όποιον διοργάνωσαν οί Γάλλοι εσχάτως εν Αλγερίᾳ και εις θν μόνον άραβικαί κόροι επέτρεπετο να κατέλθωσι, τεσσαράκοντα άραπίτες έλαβον μέρος, ενίκησε δε ή δεκατετραέτις κόρη, ής την εικόνα έχομεν ενώπιον ήμῶν, καλουμένη Αμμεμᾶ. Έλαβε δε τό βραβείον κυρίως διά την λαμπρότητα και υγρότητα και

τὸ ρεμβὸν τῶν ὀφθαλμῶν της, ἂν καὶ οἱ ἐκ τῶν Ἑλλανοδικῶν Ἀραβες δὲν ἦσαν σύμφωνοι καθ' ὅλα μὲ τοὺς Γάλλους συναδέλφους των.

Ἡ βασίλισσα τῶν φειδιῶν. Ἀπὸ τὴν Ἀλγερίνα ἕως τὴν Ἀβυσσινοπούλα δὲν ὑπάρχει εἰμὴ μία καὶ μόνη γραμμὴ. Ἡρωὶς τῆς ἡμέρας ἐν Παρισίοις εἶνε ἡ γλυκονόματη, πλὴν πικρομούτρη, Ἀβυσσινὴ κόρη Λαουλλά. Οἱ Παρισιοὶ καὶ αἱ Παρισίαι, τρελλοὶ καὶ τρελλαί, τρέχουν εἰς τὸν Ζωολογικὸν Κήπον νὰ θαυμάσουν τὴν παράδοξον τουαλέταν τῆς Λαουλλάς, ἣτις ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ μὲ τέτοιον λαμπρὸν ὄνομα ὡς ἡρωὶς τοῦ Βύρωνος. Ξεύρετε τὰς ζώνας χρυσᾶς ἢ ἀργυρᾶς ἢ κουδουνάτας τῶν Παρισινῶν καὶ τῶν ὀφθῶν ἀντιτύπων των Ἀθιδῶν μας· ἡ Λαουλλά δὲν ἔχει ἀνάγκην τοιαύτης· τυλίσεται ἔς τὴ μέση ἓνα φεῖδι καὶ νομίζει κανεὶς ὅτι ἔχει τὸ βαρυτιμώτερον σκοτσέζικο σάλι.

Αἱ Παρισίαι καὶ αἱ Ἀθηναῖαι τρελλαίνονται δι' ἓνα περιδέραιον ὅ τὸ λαιμὸν. Ἡ Λαουλλά διαλέγει τὸ λεπτοφύε στερο φεῖδι, τὸ τρυγυρίζει σ' τὸ λαιμὸν ὡς νὰ ἔχη τὸ λαμπρότερο περιδέραιον τοῦ κόσμου. Τί ἄλλο μένουσιν κοσμήματα; Οἱ γυμνοὶ βραχίονες θέλουσιν στόλισμα; Ἀμέσῳως! Μία φειδάρα κοχλιοειδῶς εἰς τὸν δεξιὸν βραχίονα, κλίνουσα τὴν κεφαλὴν κάτω, ἄλλη φειδάρα εἰς τὸν ἀριστερὸν, τείνουσα τὴν κεφαλὴν ἐπάνω, καὶ . . . ἡ τουαλέτα συνεπληρώθη.

Τὸ κράτος τῆς Λαουλλάς ἐπὶ τῶν φειδιῶν εἶνε ἀπόλυτον. Καὶ δὲν ὁμοιάζει αὐτὴ τοὺς συνειθεῖς ὀφροδαμαστὰς, οἵτινες θαυματουργοὺν μὲ γυμνασμένα φεῖδια. Ὅλα τὰ φεῖδια δι' αὐτὴν εἶνε ἴδια· τὸ δηλητηριωδέστερον καὶ ἀγριώτερον ὑποχωρεῖ εἰς τὸ βλέμμα της καὶ δὲν τὴν πειράζει. Οἱ ἐπιστήμονες ἀκόμη δὲν μπόρεσαν ἀκόμη νὰ ἐξηγήσουν τί διάβολο ἔχει μέσα της αὐτὴ ἡ Ἀβυσσινοπούλα καὶ ὑποτάσσονται εἰς αὐτὴν οἱ ὄφεις.

Εἰς τὴν πατρίδα της ἔχει φήμην ἁγίας. Τὴν θεωροῦν ὡς ὑπερφυσικὸν Ἄν ἀκούσης τὴν ἰδίαν, ἡ παντοδυναμία της ὀφείλεται εἰς τὸ βλέμμα της· καὶ πραγματικῶς ὅπου δῆποτε τοῦ σώματός της· καὶ ἂν τοποθετήσης τὰ φεῖδια, αὐτὰ στρέφονται εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Λαουλλάς.

Λέγεται ὅτι ἡ Λαουλλά εἶνε πολὺ καλὸ κορίτσι, ἐράσιμον, ἀπαθὲς, ψύχραιμον· ποτὲ δὲν τῆς περναῖ ἡ ἰδέα ὅτι μπορεῖ κανεὶνα φεῖδι νὰ τῆς κάμῃ κακό. Ἄν ἦτο δυνατόν μερικὰ φεῖδια, πολιτευομένους, δηλητηριάζοντας τὴν πατρίδα, νὰ τοὺς στείλωμεν εἰς τὸν Ζωολογικὸν Κήπον τῶν Παρισίων νὰ τοὺς δαμάσῃ ἡ Λαουλλά, τί καλόν!

Ραχοσυλλέκτης.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαβᾶ

Λονδῖνον, 11 Ὀκτωβρίου. Ὁ ἠμερήσιος Τηλέγραφος πληροφορεῖται ὅτι ρουμανικὰ στρατεύματα διέβησαν τὰ αὐστριακὰ σύνορα καὶ κατέλαβον τοὺς αὐστριακοὺς στρατῶναρ, τοὺς ὑπερκειμένους τοὺς πρὸς νότον τῶν Καρπαθίων στενῶν τοῦ Ἡραΐστου.

Οἱ Ρουμῶνοι ἰσχυρίζονται ὅτι οἱ στρατῶνες οὗτοι ὤκοδομήθησαν ἐπὶ τοῦ ρουμουνοικοῦ ἐδάφους.

Ἐν τάγμα αὐστριακῶν ἀνέκτησε τοὺς στρατῶνας, αἰχμαλωτίσας 60 στρατιώτας ρουμῶνους.

Βιέννη, 11 Ὀκτωβρίου. Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας ἐπεσκέφθη τὰς ΑΑ. ΜΜ. τὸν βασιλέα Γεώργιον καὶ τὴν

βασίλισσαν Ὀλγαν. Ἡ Α. Μ. ἡ βασίλισσα ἀνεχώρησεν μετὰ ταῦτα διὰ Γούμδεν.

Βιέννη, 11 Ὀκτωβρίου. Τὸ συμβάν τοῦ στενοῦ τοῦ Ἡραΐστου θεωρεῖται ἐσπερημένον πάσης πολιτικῆς σημασίας.

Μαδρίτη, 18. Τὸ ὑπουργεῖον ἔδωκε τὴν παραίτησίν του. Βεβαιοῦται ὅτι ὁ κ. Σαγάστας ἐπερορτίσθη νὰ σχηματίσῃ ὑπουργεῖον.

Κοπενάγη, 11. Αἱ ΑΑ. ΜΜ. ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ ἡ Αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσίας ἀνεχώρησαν διὰ Πετρούπολιν.

Παρίσιοι, αὐθημερόν. Ἑλληνικὸν δάνειον 420. Γαλλικὴ ράντα (rente) 107,75. Τουρκικὸν δάνειον 9,90. Ἡνοποικιζόμενον αἰγ. 3612,5. Συνάλλαγμα ἐπὶ Λονδίνου 25,26.

Τὸ διοικητικὸν Συμβούλιον

τῆς Ἐταιρίας τοῦ λαοῦ «ἡ Αὐτοβοήθεια» εἰδοποιεῖ τοὺς κ. κ. μετόχους αὐτῆς, ὅτι τὴν προσεχῆ Κυριακὴν 2 Ὀκτωβρίου ὥραν 10 π. μ. συγκροτηθήσεται ἡ τετάρτη τοῦ ἔτους τακτικὴ συνέλευσις ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς ἑταιρίας ὁδὸς «Στουρναρά» παρὰ τῷ τυπογραφεῖῳ τοῦ Κάλλους.

Ὁ καθηγητὴς **Ν. Ἀργυριάδης,** ἐπὶ δεκαετίαν δι-εκπεραιώσας τὰς σπουδὰς του ἐν Γερμανίᾳ, διδάξας καὶ ἄλλοτε ἐν Ἀθήναις τὴν γερμανικὴν γλῶσσαν, γνωστὸς δὲ ἐκ τοῦ «Περικλέους» καὶ τῶν «Ἀποκρύφων τοῦ Οὐατικανοῦ» ἄπερ ἐκ τῆς γερμανικῆς μεταφράσας· ἐξέδοτο, διδάσκει καὶ ἤδη ἐν Νεαπόλει, ὁδὸς Σάλωνος, οἰκία Φωτιλδοῦ ἀριθ. 31, καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς 1—3 μ. μ. τὴν γερμανικὴν καὶ τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν.

Οἱ βουλόμενοι νὰ ἐγγραφῶσιν ἀπευθυνθήτωσαν πρὸς τὸν ἴδιον κατὰ τὰς σημειωθείσας ἀνωτέρω ὥρας.

ΕΛΛΗΝ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ Δ. Η. ΓΟΥΛΗ

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Δευτέρα ὥραν 7 π. μ. Διὰ Καλαμάκιον καὶ ἐκ Κορίνθου κατ' εὐθεῖαν δι' Αἴγιον, Πάτρας, Ζάκυνθον, Κυλλίνην, Κατάκολον, Μάραθον, Πύλον, Κορώνην, Καλάμας, Γύθειον, Λαονίδιον Σπέτσας, Ὑδραν καὶ Πειραιᾶ.
Δευτέρα » 6 π. μ. Δι' Αἴγιον, λουτρὰ Μεθάνων, Πόρον, Ὑδραν, Σπέτσας, Χέλιον, Ἄστρος, καὶ Ναύπλιον.
Τρίτη » 7 π. μ. Ακρίον, Ἀλιβέριον, Χαλκίδα, Λίμνη, λουτρὰ Αἰθιῶν, Ἀταλάντην, Στυλίδαν, Ὠραίου, Ἄλμυρον καὶ Βόλον.
Παρασκευὴ » 6 π. μ. Ὑδραν, Σπέτσας, Λαονίδιον, Γύθειον, Καλάμας, Λαονίδιον, Πύλον, Μάραθον, Ἀγ. Κυριακὴν Κατάκολον, Ζάκυνθον, Κυλλίνην, Πάτρας, Αἴγιον, Κορίνθον, Καλαμάκιον καὶ Πειραιᾶ.
Παρασκευὴ » 6 π. μ. Δι' Ἀράδιον, Ἀλιβέριον, Χαλκίδα, λουτρὰ Αἰθιῶν, Στυλίδαν καὶ Βόλον.
Σάββατον » 6 π. μ. Δι' Αἴγιον, λουτρὰ Μεθάνων, Πόρον, Ὑδραν, Σπέτσας, Χέλιον, Ναύπλιον,